

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Jany Daňkové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové, v právní věci žalobce **B.Ch.**, zastoupeného Mgr. Jindřichem Sojkou, advokátem se sídlem Klatovy, Pražská 119/I, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Plzni**, se sídlem Plzeň, Hálkova 14, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.1.2011, č.j. 732/11-1300-401171,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28.1.2011, č.j. 732/11-1300-401171, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení v částce 12.904 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jindřicha Sojky, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28.1.2011, č.j. 732/11-1300-401171 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu v Sušici (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 29.5.2009, č.j. 23829/09/13597041526 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla žalobci za použití pomůcek podle § 31 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, dodatečně vyměřena za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2006 daň z přidané hodnoty ve výši 71.691 Kč. Napadeným rozhodnutím byla dodatečně vyměřená daň snížena na částku ve výši 67.441 Kč, přičemž daň byla stanovena dokazováním.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že z procesního pohledu se žalovaný jako správní orgán ve svém rozhodnutí vypořádal s veškerými námitkami žalobce koncipovanými v rámci odvolání, ale je nutné konstatovat, že nesprávně. Napadené rozhodnutí vycházelo mimo jiné ze skutečnosti, že žalobce v daňovém přiznání k dani z přidané hodnoty za 3. čtvrtletí 2006 nepřiznal uskutečnění dodávky firmy pana Š.B. v souvislosti s vystavením faktury - kupní ceny č. 162006. Žalovaný svůj závěr ohledně této faktury opřel o to, že vystavením uvedené faktury deklaroval dodání dřeva. Z procesního pohledu žalobce neunesl své důkazní břemeno podle ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, a své rozhodnutí postavil na výpovědi svědka Š.B. a na předložených listinných důkazech - fakturách. V této souvislosti musí žalobce poukázat na to, že žalovaný při svých úvahách použil pouze část výpovědi uvedeného svědka a důkazy nehodnotil ve vzájemných souvislostech za účelem objektivního zjištění veškerých okolností, což mu žalobce vytýká. Z výpovědi svědka B. žalovaný ve svých úvahách hodnotí pouze tvrzení, že mu měl žalobce dodat v jarních měsících roku 2006 11 až 14 řů dřeva a že mu za tyto dodávky zaplatil. K důkazu svědek B. předložil 4 faktury. Žalovaný při svých úvahách nehodnotil celý obsah svědecké výpovědi svědka B. Bez hodnocení žalovaného zůstali následující části jeho výpovědi: „*po odsouhlasení dodávek dřeva a výše záloh s panem B.Ch. mladším mi pan B.Ch. starší vystavoval v mé provozovně Lužná na moje předtisky daňové doklady faktury se svým razítkem a podpisem*“ a „*dodací listy přivážel pan B.Ch. mladší, ale ne na každou řů, záleželo, odkud to dřevo pocházelo*“. V reakci na uvedená tvrzení svědecké výpovědi pana B. je nutné poukázat na skutečnost, že faktura č. 162006 žádný podpis žalobce neobsahuje. Žalovaného ani nezarážala skutečnost, že svědek B. nebyl schopen předložit k důkazu svých tvrzení jediný dodací list, i když ve své svědecké výpovědi tvrdil, že na některé řů dodací list existoval. Věrohodnost svědecké výpovědi snižuje i skutečnost, že svědek nebyl schopen jednoznačně uvést, kolik řů dřeva a v jakých dnech mu žalobce dodal. Veškerá jeho tvrzení jsou v tomto směru obecná a neurčitá. Žalovaný při svých úvahách nezhodnotil ani obsah dalších faktur předložených svědkem B. v rámci daňového řízení jako důkazů. Jedná se o fakturu - kupní smlouvu č. 42006 a č. 72006. Tyto faktury obsahují dva podpisy žalobce, a to jeden podpis u razítka firmy žalobce a druhý u poznámky placeno hotově. Naopak faktura č. 162006 neobsahovala žádný podpis žalobce. Obsah všech faktur předložených svědkem zcela odpovídá skutečnostem, které tvrdil žalobce při své výpovědi. Žalobce skutečně svědkovi B. dříví dodával. Obchody mezi nimi probíhaly tak, že pan B. si objednal určité množství dříví a žalobce mu na toto množství vystavil fakturu - kupní smlouvu. Toto považoval za objednávku s tím, že až dříví dodal a svědek mu zaplatil, potvrdil v této faktuře dodatek placeno hotově a fakturu u razítka firmy a tohoto dodatku podepsal. Takto praxe proběhla zcela bez problémů a pochybností mezi nimi u faktur č. 42006 a č. 72006, které uvedené náležitosti obsahují. Ohledně faktury kupní smlouvy č. 162006 je třeba uvést, že došlo pouze k vystavení této faktury bez jakéhokoliv podpisu žalobce, neboť k žádné dodávce dle této nedošlo z důvodu, že žalobce před dodáním trval na zaplacení faktury č. 32006. Proto tato faktura neobsahuje žádný podpis a není na ní uvedeno datum uskutečnění zdanitelného plnění. Žalobce dále uvedl, že na svoji obranu předložil v rámci daňového řízení rozsudek Okresního soudu v Sokolově ze dne 28.5.2008, č.j. 6 T 2/2008-350, a usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 25.1.2010, č.j. 44 Cm 98/2006-100, kterými prokazoval, že objektivně nemohl mít k dispozici dřevo na dodávku svědku B. v srpnu 2006 (faktura č. 162006). Žalovaný tyto důkazy zhodnotil tak, že z těchto není patrná skutečnost, že dodávku dřeva nemohl realizovat. S tímto hodnocením těchto důkazů rovněž žalobce nesouhlasí. Správce daně při rozhodnutí o dodatečném platebním výměru vycházel

právě ze skutečnosti, že dřevo od Loketských městských lesů s.r.o. mělo tvořit předmět dodávky účtované fakturou č. 162006. Předložený rozsudek a usnesení tento závěr jednoznačně vyvracejí, neboť z jejich odůvodnění vyplývá, že společnost Loketské městské lesy s.r.o. neprokázala dodání dřeva, které předmětnými fakturami účtovala. Žalobce uzavřel, že trvá na tom, že unesl důkazní břemeno ohledně prokázání nedodání dřeva podle faktury č. 162006, neboť důkazy konstatované žalovaným v rámci jeho odůvodnění toto dokládají. Svědek B. pouze využil důvěřivosti žalobce, který mu namísto objednávek vystavoval faktury - kupní smlouvy (jakési pro forma faktury), které doplňoval a řádné daňové doklady (podpis a uvedení způsobu platby a datum uskutečnění zdanitelného plnění) až v okamžiku dodání dřeva a jeho zaplacení. Ze strany žalovaného došlo k účelovému posuzování důkazního materiálu a k tomu, že důkazu nehodnotil ve vzájemných souvislostech.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v průběhu daňové kontroly nabyt správce daně důvodné pochybnosti o tom, zda žalobcem předložená daňová evidence byla vedena úplně, když bylo zjištěno, že žalobce prokazatelně vystavil fakturu č. 162006 pro odběratele Š.B., PE-PI Pila Lužná, kterou však v této daňové evidenci nezachytil. Správce daně tak unesl své důkazní břemeno ve smyslu ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků, když prokázal, že o souladu daňové evidence žalobce se skutečností existují vážné a důvodné pochyby, které vyjádřil ve výzvě ze dne 23. listopadu 2009 a na základě které tak v souladu s ustanovením § 31 odst. 9 téhož zákona přešlo důkazní břemeno zpět na žalobce a bylo na něm, aby prokázal, že i přes vzniklé pochyby správce daně, vykázal skutečně zdanitelná plnění ve správné výši. Důkazní břemeno tak nesl žalobce a nelze v žádném případě usuzovat, že bylo povinností jiného subjektu, v daném případě pana Š.B., který v rámci daného řízení vypovídal jako svědek, jím tvrzené skutečnosti prokazovat, když žalovaný konstatuje, že svědeckou výpověď pana B. hodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů nalézající se v ustanovení § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou pak seznatelné důvody, pro které odvolací orgán dospěl po zhodnocení všech důkazních prostředků a skutečností, které vyšly najevo jak v průběhu daňové kontroly, tak v rámci odvolacího řízení, k závěru, že žalobce neunesl své důkazní břemeno k prokázání svých tvrzení v souladu s ustanovením § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, tj. neprokázal, že skutečně zdanitelná plnění byla vykázána ve správné výši. Žalovaný dále uvedl, že skutečnost, že faktura č. 162006 neobsahuje na rozdíl od žalobcem vystavených faktur pro odběratele pana Š.B. č. 42006 a č. 72006 žádný podpis žalobce, sama o sobě neprokazuje, že dodávka dřeva o objemu deklarovaném na faktuře č. 162006 nebyla uskutečněna. Bylo prokázáno, že žalobce v roce 2006 s panem Š.B. obchodoval, dřevo mu dodával a přebíral od něho za dodávky dřeva peněžní prostředky, o čemž svědčí i žalobcem vedená daňová evidence. Žalobce žádným způsobem nerozporuje, že fakturu č. 162006 vystavil, a tudíž deklaroval, že plnění na tomto dokladu uvedené se uskutečnilo tak, jak je zde uvedeno. V případě, že by k dodávce dřeva podle faktury č. 162006 nakonec vůbec nedošlo, jak je žalobcem namítáno, měl žalobce takto vystavený doklad stornovat. O skutečnosti, že by tak daňový subjekt učinil, však nebyly v průběhu daňového řízení zjištěny žádné listinné důkazy. K námitce, že na faktuře č. 162006 není uvedeno datum uskutečnění zdanitelného plnění, je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že na faktuře č. 162006 je uveden datum vystavení dokladu (30.8.2006), nelze usuzovat, že tato faktura neobsahuje datum uskutečnění zdanitelného plnění, když podle § 28 odst. 2 písm. h) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, nemusí být na dokladu uveden datum

uskutečnění zdanitelného plnění v případě, že se tento neliší od data vystavení dokladu. K námitkám směřujícím co do hodnocení v žalobě zmiňovaného rozsudku Okresního soudu v Sokolově a usnesení Krajského soudu v Plzni je v první řadě nutné uvést, že žalovaný dospěl na základě doplnění řízení k závěru odlišnému od závěru správce daně, tj. že v daném případě nebyly naplněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek a že daňovou povinnost bylo možno stanovit dokazováním. Jak je seznatelné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobce byl v průběhu odvolacího řízení výzvou ze dne 23.11.2009 seznámen s analýzou skladové evidence provedené správcem daně, podle které bylo zjištěno, že v roce 2006 nebyly do skladové evidence vůbec zahrnuty nákupy dřeva od Loketských městských lesů s.r.o. v celkovém objemu 406,62 m³ dřeva. Dále do skladové evidence nebylo zahrnuto dřevo, které žalobce pořídil samovýrobou od pana R.L. v objemu 161 m³ dřeva a dřevo pořízené samovýrobou na Svojších v objemu 200 m³. Žalobce přitom ve své odpovědi ze dne 12.12.2009 na uvedenou výzvu správce daně uvedl, že do skladové evidence nebyly zahrnuty nákupy od Loketských městských lesů s.r.o., neboť se jednalo o přímý prodej. Loketské městské lesy s.r.o. sice pro žalobce vystavily faktury Č. 2006028, 2006029, 2006035, 2006044, 2006053, 2006055, 2006061, 2006063, 2006064, 2006073, 2006074, 2006077, 2006087, 2006091, 2006094, 2006101, 2006103, 2006104, 2006111 v celkovém objemu 406,62 m³ dřevní hmoty, ale u faktur č. 2006073, 2006074, 2006077, 2006087, 2006091, 2006094, 2006101, 2006103, 2006104, 2006111 nebylo podle tvrzení žalobce dodáno požadované množství dřeva, přestože byly výše uvedené faktury vystaveny. Z uvedeného je zřejmé, že skladová evidence nebyla vedena žalobcem tak, aby zachycovala skutečný pohyb dřevní hmoty v roce 2006 a mohla být tak osvědčena jako důkaz svědčící o nákupu a prodeji dřevní hmoty realizovaném v roce 2006. Žalovaný dospěl k závěru, že skutečnosti uvedené v usnesení Krajského soudu v Plzni a rozsudku Okresního soudu v Sokolově samy o sobě jednoznačně neprokazují, že by žalobce dřevní hmotu o objemu 391 m³ nemohl realizovat tak, jak deklaroval na jím vystavené faktuře č. 162006.

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.r.s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Předmětem sporu mezi účastníky řízení bylo, zda se uskutečnilo či neuskutečnilo zdanitelné plnění v rozsahu uvedeném na faktuře č. 162006, na které byl jako dodavatel označen žalobce, jako odběratel „PEPI PILA LUŽINA ŠTEFAN Baláž“ a v kolonce název, množství a rozsah plnění uvedeno „dřevo 391 m²“, v kolonce výše ceny v Kč bez DPH „1100“, v kolonce sazba DPH v % „19%“, v kolonce DPH v Kč „60800“ a v kolonce Kč celkem včetně DPH „380.800“.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 12 uvedl, že „*odvolací orgán uvádí, že v protokolu o výsledku svědka bylo panem Š.B. potvrzeno) že fakturované dřevo o objemu 391 m³ mu bylo daňovým subjektem skutečně dodáno) toto dřevo mu bylo naváženo postupně synem daňového subjektu, panem B.Ch. mladším, v jarních měsících roku 2006 a že se jednalo asi o 11 až 14 fůr (podle délky kulatiny), toto dřevo bylo i zapláceno. Protokol o výsledku svědka je nutné považovat za listinu, která je zvláštními předpisy prohlášena za*

veřejnou, potvrzující pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno, není-li prokázán opak. Z důkazních prostředků získaných v rámci daňové kontroly i odvolacího řízení žádným způsobem nebylo zjištěno, že by k dodávkám dřeva tak, jak je deklarováno na vystaveném dokladu č. 162006, a k jeho úhradě panu Š.B. nedošlo. Daňový subjekt žádným způsobem nerozporuje, že doklad č. 162006 vystavil, a tudíž deklaroval, že plnění na tomto dokladu uvedené se uskutečnilo tak, jak je zde uvedeno. K jeho námitkám, že faktura č. 162006 ve své podstatě nahrazovala pro forma fakturu na budoucí dodávku dřeva a k dodávce dřeva dle této faktury nakonec vůbec nedošlo, je třeba uvést, že v průběhu daňového řízení nebyly zjištěny žádné listinné důkazy svědčící o této skutečnosti, např. že by daňový subjekt z důvodu neuskutečnění plnění tento vystavený doklad následně stornoval“. Na straně 13 napadeného rozhodnutí k výpovědi svědka Ch. mladšího uvedl, že „touto svědeckou výpovědí nebylo žádným způsobem prokázáno, že by daňový subjekt uskutečnil v r. 2006 prodej dřeva panu Š.B. pouze v takovém rozsahu, který vykázal ve své daňové evidenci“. Na straně 14 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že „po zhodnocení všech důkazních prostředků a skutečností, které vyšly najevo jak v průběhu daňové kontroly, tak v rámci odvolacího řízení, dospěl odvolací orgán k závěru, že daňový subjekt neunesl své důkazní břemeno k prokázání svých tvrzení stanovené v ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, když nepředložil žádné věrohodné důkazní prostředky prokazující, že uskutečněná zdanitelná plnění byla daňovým subjektem vykázána ve správné výši. Finanční ředitelství v Plzni k další námitce daňového subjektu uvedené v souvislosti s ustanovením § 13 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty sděluje, že lze souhlasit s daňovým subjektem v tom smyslu, že dle tohoto ustanovení se dodáním zboží pro účely tohoto zákona rozumí převod práva nakládat se zbožím jako vlastník, přičemž toto lze považovat za podmínku, aby se v daném případě jednalo o zdanitelné plnění. K tomuto je však nutné uvést, že z výše uvedeného zhodnocení všech důkazních prostředků a skutečností vyplývá, že nebylo prokázáno, že by dodání dřeva o objemu 391 m³ uvedené na dokladu č. 162006 panu Š.B. nebylo uskutečněno, a tudíž že by na tento subjekt nepřešlo právo nakládat s tímto zbožím jako vlastník. Odvolací orgán s ohledem na uvedené dospělo k závěru, že nebylo prokázáno, že v daném případě nedošlo k uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak daňový subjekt deklaroval na jím vystaveném dokladu č. 162006 ze dne 30. srpna 2006, tj. že nedošlo k uskutečnění zdanitelného plnění v celkové částce včetně DPH ve výši 380.800 Kč, z toho 19 % DPH ve výši 60.800 Kč“. Na straně 15 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že „ve věci námitky uvedené ve vyjádření daňového subjektu ze dne 3. ledna 2011 týkající se svědecké výpovědi pana B. je třeba uvést, že pan B. do protokolu čj. 53932109/160930/2890 skutečně sdělil, že po odsouhlasení dodávek dřeva a výše záloh s panem B.Ch. mladším mu pan B.Ch. starší (tj. daňový subjekt) vystavoval v jeho provozovně Lužná na jeho předtisky daňové doklady - faktury se svým razítkem a podpisem. Tato skutečnost však sama o sobě neprokazuje, že v případě, kdy faktura č. 162006 nebyla podepsána, nebyla dodávka dřeva o objemu deklarovaném na této faktuře uskutečněna. Daňový subjekt s panem B. v r. 2006 obchodoval, dříví mu dodával a přebíral od něho za dodávky dříví peněžní prostředky, o čemž svědčí i daňovým subjektem vedená daňová evidence. Daňový subjekt žádným způsobem nerozporuje, že doklad č. 162006 vystavil, a tudíž deklaroval, že plnění na tomto dokladu uvedené se uskutečnilo tak, jak je zde uvedeno. V případě, že by k dodávce dřeva dle této faktury nakonec vůbec nedošlo, měl daňový subjekt takto vystavený doklad stornovat. O skutečnosti, že by tak daňový subjekt učinil, však nebyly v průběhu daňového řízení zjištěny žádné listinné důkazy“.

Soud považuje nejprve za nutné vyjasnit otázku, za jakých okolností byl žalovaný žalobci oprávněn dodatečně žalobci doměřit daň z přidané hodnoty z plnění deklarovaného fakturou č. 162006. Na základě shora citovaných částí odůvodnění napadeného rozhodnutí lze totiž nabýt dojmu, že žalovaný tuto otázku, která předchází vlastnímu hodnocení důkazů, nezodpověděl správně.

Pro danou věc je zásadní, že daňová povinnost byla stanovena dokazováním. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí tuto skutečnost také výslovně potvrdil, když uvedl, že *„odvolací orgán dále uvádí, že v daném případě však nebyla splněna třetí podmínka pro použití náhradního způsobu stanovení daně podle pomůcek, a to, že daňovou povinnost nelze stanovit dokazováním“*.

Předmětem daně z přidané hodnoty je krom jiného dodání zboží za úplaty osobou povinnou k dani v rámci uskutečňování ekonomické činnosti, s místem plnění v tuzemsku, jak vyplývá z ustanovení § 2 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty.

Byla-li daňová povinnost stanovena dokazováním, je nezbytné, aby zde byly takové důkazy, na základě nichž je nutné dospět k závěru, že došlo k uskutečnění zdanitelného plnění. V případě žalobce, že panu Balážovi bylo za 380.800 Kč včetně DPH žalobcem dodáno 391 m³ dřeva.

Z pohledu tohoto jednoznačného závěru je nepodstatné, zda žalobce unesl či neunesl své důkazní břemeno podle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, podle kterého daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Je tomu tak z toho důvodu, že i případné neunesení důkazního břemene daňovým subjektem samo o sobě neprokazuje, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo. I za situace neunesení důkazního břemene podle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků je nezbytné trvat na tom, aby zde byly takové důkazy, na základě nichž je nutné dospět k závěru, že došlo k uskutečnění zdanitelného plnění. Dospěl-li žalovaný tudíž v odůvodnění napadeného rozhodnutí k závěru, že žalobce své důkazní břemeno neunesl, byl oprávněn dodatečně žalobci doměřit daň z přidané hodnoty z plnění deklarovaného fakturou č. 162006 pouze tehdy, pokud by provedenými důkazy bylo jednoznačně prokázáno, že panu B. bylo za 380.800 Kč včetně DPH žalobcem dodáno 391 m³ dřeva.

V tomto směru jsou inspirativní rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2.12.2009, č.j. 1 Afs 109/2006-160, a č.j. 1 Afs 43/2006-150 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). V obou rozsudcích Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„konečně lze souhlasit s žalobkyní, že z ustanovení daňového řádu nevyplývá, že by unesení důkazního břemene bylo spojeno pouze s přímými důkazy. Je možné si jistě představit, že by poskytnutí zdanitelného plnění bylo prokázáno i důkazy nepřímými; avšak z důkazů předložených v daňovém řízení lze vyvodit maximálně závěr, že dodání předmětné dokumentace ze strany společnosti ... nelze zcela vyloučit. Nicméně pokud žalobkyně chce uplatnit nárok na daňový odpočet, nestačí pouze prokázat, že existenci zdanitelného plnění nelze vyloučit, ale je nutné prokázat to, že ke zdanitelnému plnění opravdu došlo“*. Ač se citované rozsudky zabývají situací, kdy daňový subjekt prokazuje uskutečnění zdanitelného

plnění, aby doložil oprávněnost uplatněného nároku na daňový odpočet, je závěr Nejvyššího správního soudu aplikovatelný i na nyní souzený případ. I zde totiž bylo nutné prokázat uskutečnění zdanitelného plnění. Bylo-li by po vyhodnocení v řízení provedených důkazů možné učinit toliko závěr o tom, že uskutečnění zdanitelného plnění nelze vyloučit, nemohl by žalovaný v případě žalobce přistoupit k doměření daně.

Na tomto místě je potřebné odmítnout závěry žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí o tom, že „*nebylo prokázáno, že by dodání dřeva o objemu 391 m³ uvedené na dokladu č. 162006 panu Š.B. nebylo uskutečněno*“ či že „*nebylo prokázáno, že v daném případě nedošlo k uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak daňový subjekt deklaroval na jím vystaveném dokladu č. 162006 ze dne 30. srpna 2006, tj. že nedošlo k uskutečnění zdanitelného plnění v celkové částce včetně DPH ve výši 380.800 Kč, z toho 19 % DPH ve výši 60.800 Kč*“.

Předně je nezbytné konstatovat, že v žádném případě neplatí jakási presumpce uskutečnění zdanitelného plnění, tj. že nalezne-li se faktura, nedojde k doměření daně z přidané hodnoty pouze v tom případě, pokud daňový subjekt prokáže, že k uskutečnění zdanitelného plnění ve skutečnosti nedošlo. Nejvyšší správní soud v bodech 42 až 44 rozsudku ze dne 27.1.2012, č.j. 8 Afs 44/2011 – 103, uvedl, že „*rovněž k vlastní otázce prokazování nároku na odpočet daně z přidané hodnoty se Nejvyšší správní soud vyjadřuje konstantním způsobem. Zastává stanovisko, že jakkoliv z § 73 odst. 1 zákona o DPH vyplývá, že prokazování nároku na odpočet daně je prvotně záležitostí dokladovou, je současně třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. Pokud daňový subjekt před správcem daně uplatňuje nárok na odpočet daně, je k jeho výzvě povinen uplatněný nárok jednoznačně prokázat (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 Afs 10/2010 - 71, ze dne 28. 2. 2008, čj. 9 Afs 93/2007 - 84). Platí tedy, že daňový doklad není sám o sobě poukázkou na vznik nároku na odpočet daně. Aby mu mohla být přisouzena důkazní hodnota ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o DPH, musí věrně zobrazovat faktickou stránku věci, tj. přijetí zdanitelného plnění. Daňový subjekt přitom musí v daňovém řízení prokázat nejen to, zda došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění, ale i to, zda toto plnění uskutečnila osoba – plátce daně, jež je jako poskytovatel tohoto plnění uvedena v dokladu, který daňový subjekt jako důkaz k prokázání tvrzeného právního stavu předkládá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2005, čj. 5 Afs 188/2004 - 63). Vzniknou-li správci daně pochybnosti o správnosti údajů na tomto dokladu, resp. pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění či naplnění jiných zákonných podmínek pro uplatnění odpočtu daně, ztrácí daňový doklad důkazní hodnotu předvídanou v § 73 odst. 1 zákona o DPH a nárok na odpočet daně je třeba prokazovat dalšími způsoby předvídanými daňovým řádem (srov. shora zmíněný rozsudek čj. 1 Afs 10/2010 - 71)*“. Ač se závěry Nejvyššího správního soudu vztahují k prokazování nároku na odpočet daně, není žádný důvod pro jejich neaplikovatelnost na nyní souzený případ. I zde existovaly objektivní pochybnosti o tom, zda k uskutečnění zdanitelného plnění ve skutečnosti došlo či nikoli, a proto se za této situace nebylo možné spokojit s tím, že k prokázání uskutečnění zdanitelného plnění postačuje toliko doklad, tj. faktura č. 162006. Faktura tak sice určila rámec

dokazování, tj. zda bylo či nebylo panu B. za 380.800 Kč včetně DPH žalobcem dodáno 391 m³ dřeva, avšak při existenci pochybnosti o správnosti údajů na této faktuře uvedených, ztratila faktura svoji důkazní hodnotu. Z tohoto pohledu je zcela nepodstatné, zda žalobce tuto fakturu stornoval či nikoli, neboť i když ji nestornoval, nemohlo být touto fakturou zdanitelné plnění prokázáno. Existenci zdanitelného plnění bylo nezbytné prokázat jinými důkazy v souladu s ustanovením § 31 odst. 1 až 4 zákona o správě daní a poplatků.

Jak již bylo uvedeno shora, lze daň z přidané hodnoty doměřit pouze tehdy, pokud bude provedenými důkazy jednoznačně prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo. Citované závěry žalovaného jsou založeny na neprokázání negativního tvrzení. Skutečnost, že k uskutečnění plnění nedošlo, tj. negativní tvrzení však prokázat nelze. Již z této skutečnosti není možné z neprokázání negativního tvrzení ze strany daňového subjektu cokoli dovozovat. Je samozřejmě možné po daňovém subjektu požadovat, aby nastínil svoji pozitivní verzi reality, a tuto pak v souladu s ustanovením § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků prokázal. Avšak i v případě, že by daňový subjekt tuto svoji pozitivní verzi reality neprokázal, nebylo by možné přistoupit k doměření daně z přidané hodnoty, neboť tato není vázána na unesení či neunesení břemene tvrzení a břemene důkazního ze strany daňového subjektu, nýbrž na objektivní stav existence důkazů jednoznačně potvrzujících, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo.

Další pro rozhodnutí věci podstatnou otázkou je, na kom v daňovém řízení leželo břemeno důkazní k prokázání tvrzení, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak bylo deklarováno na faktuře č. 162006.

Nejvyšší správní soud v bodech 38 již citovaného rozsudku ze dne 27.1.2012, č.j. 8 Afs 44/2011 – 103, uvedl, že „*Nejvyšší správní soud se k otázce rozložení důkazního břemene v daňovém řízení již opakovaně vyjádřil. Ustáleně přitom judikuje, že daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, nese tedy břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. nese i břemeno důkazní. Daňový subjekt má povinnost prokazovat k výzvě správce daně jen ty skutečnosti, které sám tvrdí (nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>)*“. Soud se se závěrem Nejvyššího správního soudu, ostatně i závěrem Ústavního soudu v něm uvedeném zcela ztotožňuje.

Břemeno důkazní zásadně tíží toho, kdo nese břemeno tvrzení. Kdo však v nyní souzené věci tvrdil, že došlo k uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak je uvedeno na faktuře č. 162006? Byl to žalobce nebo žalovaný? Na tuto otázku lze nalézt odpověď přímo v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl, že „*odvolací orgán dále uvádí, že v daném případě však nebyla splněna třetí podmínka pro použití náhradního způsobu stanovení daně podle pomůcek, a to, že daňovou povinnost nelze stanovit dokazováním*“. Byl to tudíž žalovaný, kdo své rozhodnutí založil na tvrzení, že ve skutečnosti došlo k uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak je uvedeno na faktuře č. 162006, nikoli žalobce, který na rozdíl od žalovaného tvrdil, že k uskutečnění zdanitelného plnění nedošlo. Leželo-li břemeno tvrzení na žalovaném, leželo na něm i břemeno důkazní.

Žalobce přestřel svoji skutkovou verzi reality o tom, jakým způsobem probíhal smluvní vztah s panem B. Učinil tak již v průběhu daňového řízení, když do protokolu o svědecké výpovědi pana B. ze dne 7.9.2009 uvedl: „uvádím, že mi pan Š.B. v r. 2006 uhradil fakturu č. 42006 v celkové částce 134.886 Kč a fakturu č. 72006 v celkové částce 302.159 Kč. Na těchto fakturách jsem uváděl formulaci placeno hotově + paraфу potvrzující zaplacení těchto faktur. Faktura č. 32006 v celkové částce 89.502 Kč mi p. B. uhrazena nebyla, ale fakturovaná dodávka dřeva se z mé strany uskutečnila. Fakturu č. 162006 v celkové částce 380.800 Kč jsem sice vystavil, ale dřevo (podle mě) p. B. dodáno nebylo a tudíž nebylo ani panem B. zaplaceno (k dodávce dřeva mělo dojít, ale nedošlo). Z toho důvodu jsem tuto fakturu ani nepodepsal“. Žalobce dále uvedl: „pod formulací placeno hotově na fakturách č. 42006 a 72006 jsem potvrzoval úhrady těchto faktur panem Š.B. Na fakturách č. 32006 a 162006 jsem tuto formulaci „placeno hotově“ + paraфу neuvedl, jelikož jsem je nedostal od pana Š.B. zaplacený“.

Skutkovou verzi reality predestřenou žalobcem potvrzuje obsah žalobcem zmíněných faktur. Faktury č. 42006 a č. 72006 byly označeny slovy „DAŇOVÝ DOKLAD – FAKTURA – KUPNÍ SMLOUVA“ a byl na nich krom otisku razítka žalobce a jeho podpisu připojen údaj „placeno hotově“ a k němu připojen další podpis žalobce. Faktura č. 32006 byla také označena slovy „DAŇOVÝ DOKLAD – FAKTURA – KUPNÍ SMLOUVA“ a byl na ní umístěn otisk razítka žalobce a jeho podpis. Na rozdíl od předchozích dvou faktur na ní však nebyl uveden údaj „placeno hotově“ a ani k němu nebyl připojený další podpis žalobce. Na sporné faktuře č. 162006 byl umístěn toliko otisk razítka žalobce.

Svědék B. při své svědecké výpovědi dne 7.9.2009 uvedl: „dřevo v celkovém objemu 391 m³ mi bylo skutečně p. B.Ch. v r. 2006 dodáno. Dřevo mi bylo naváženo postupně synem p. B.Ch., jednalo se cca 11-14 fůr (podle délky kulatiny). Dodávky dřeva se uskutečnily v jarních měsících r. 2006. Dodací listy přivázel p. B.Ch. mladší, ale ne s každou fůrou, záleželo, odkud to dřevo pocházelo. Pokud bylo nakoupeno p. B.Ch. mladším v nějaké firmě, tak mi byl předán dodací list vystavený touto firmou a pokud se jednalo o dřevo vyrobené samovýrobou, dodací list na dodávku dřeva mi vystaven nebyl. Předání a převzetí dřeva jsme si zapisovali do sešitku, já do svého a p. B.Ch. mladší do svého. Dále uvádím, že veškeré transakce (co se týče obchodního styku mezi mnou a p. B.Ch. starším) se kromě vydávání faktur uskutečňovaly mezi mnou a p. B.Ch. mladším. Panu B.Ch. mladšímu jsem platil i zálohy na budoucí nákup dřeva. Na tyto platby jsme si žádné stvrzenky nevystavovali. Po odsouhlasení dodávek dřeva a výše záloh s p. B.Ch. mladším mi p. B.Ch. starší vystavoval v mé provozovně Lužná na moje předtisky daňové doklady – faktury se svým razítkem a podpisem. Ano, fakturu č. 162006 jsem obdržel od pana B. Ch. staršího v okamžiku, kdy jsem mu uhradil zbývající částku za dodávku dřeva o objemu 391 m³ (fakturu č. 162006 jsem platil předtím již zálohově při dovozu jednotlivých fůr p. B.Ch. mladšímu. Na doplatek faktury č. 162006 jsme si rovněž žádnou stvrzenku o předání a převzetí peněz nevystavili, p. B.Ch. starší uvedl na faktuře jako formu úhrady placeno hotově“.

K hodnocení svědecké výpovědi pana B. žalovaným je nejprve nezbytné poukázat na to, tato svědecká výpověď není žádným způsobem nadřazena jiným důkazům z toho důvodu, že byla učiněna do protokolu, který je veřejnou listinou. Lze souhlasit se žalovaným v tom, že „veřejná listina potvrzuje pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno, není-li

prokázán opak“. Tato skutečnost v případě svědecké výpovědi potvrzuje, co svědek při své svědecké výpovědi uvedl, a to do té doby, než bude eventuálně prokázáno, že uvedl ve skutečnosti něco jiného, avšak rozhodně nepotvrzuje, že to, co svědek uvedl, je pravda. Opačný přístup by vedl k absurdním důsledkům. Například v nyní souzeném případě je v protokolu o svědecké výpovědi zachycena jak skutková verze předestřená svědkem B., tak ve vztahu k ní rozporná skutková verze předestřená žalobcem. Pokud by mělo platit, že to, co oba do protokolu uvedli, je pravda, stály by vedle sebe dvě vzájemně neslučitelné skutkové verze, jedna, že došlo k uskutečnění zdanitelného plnění a druhá, že nedošlo k uskutečnění zdanitelného plnění. Každou by přitom bylo nutné považovat za pravdivou. Za této situace by nebylo vůbec možné v neprospěch žalobce konstatovat, že bylo jednoznačně prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo.

Ač soud respektuje zásadu, že každé daňové řízení týkající se rozdílných daňových subjektů jsou samostatná a na sobě nezávislá, nelze přehlížet, že v nyní souzeném případě proti sobě stojí dva subjekty, přičemž každý z nich má potenciální zájem na prokázání jeho skutkové verze případu. Aniž by soud cokoli předjímal, pouze pro názornost uvádí, že dodavatel může mít za určitých okolností zájem na tom, aby nebylo prokázáno uskutečnění zdanitelného plnění, neboť za této situace mu nemůže být doměřena daň z přidané hodnoty, odběratel naopak může mít zájem na tom, aby byla prokázána existence zdanitelného plnění a platba za ni, aby byl prokázán jeho nárok na odpočet daně z přidané hodnoty nebo současně či výlučně ponížen daňový základ daně z příjmů o vynaložený výdaj.

Při vědomí toho je nezbytné pečlivě hodnotit ve věci provedené důkazy a pečlivě vážit či skutková verze byla prokázána a či skutková verze nikoli.

V daňovém řízení bylo nezbytné zjistit, zda k uskutečnění zdanitelného plnění došlo či nedošlo. Závěr o tom, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo, by neměl mít jiný dopad než ten, že dodavateli bude doměřena daň z přidané hodnoty a odběrateli bude za splnění ostatních podmínek akceptován uplatněný odpočet daně z přidané hodnoty a ponížení daňového základ daně z příjmů o vynaložený výdaj. Naopak závěr o tom, že k uskutečnění zdanitelného plnění nedošlo, by neměl mít jiný dopad než ten, že dodavateli nebude doměřena daň z přidané hodnoty a odběrateli nebude akceptován uplatněný odpočet daně z přidané hodnoty a ponížení daňového základ daně z příjmů.

Již z možné existence rozporných zájmů dodavatele a odběratele nelze vést řízení takovým způsobem, že v daňovém řízení týkajícího se dodavatele bude provedena svědecká výpověď odběratele potvrzující uskutečnění zdanitelného plnění a dodavateli doměřena daň z přidané hodnoty, a obdobným způsobem v daňovém řízení týkajícím se odběratele provedena svědecká výpověď dodavatele vyvracející uskutečnění zdanitelného plnění a odběrateli nebude akceptován nárok na daňový odpočet daně z přidané hodnoty a ponížení daňového základu daně z příjmů.

Svědecká výpověď pana B. proto nemohla mít bez dalšího vyšší důkazní sílu než vyjádření žalobce. Pokud by se na nyní souzenou věc nahlíželo z pohledu daňového řízení týkajícího se pana B., bylo by zde jeho tvrzení, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo a proti němu by stála svědecká výpověď žalobce, že k uskutečnění zdanitelného plnění nedošlo.

Současně by zde nebyl žádný příjmový doklad potvrzující, že pan B. žalobci zaplatil postupně či vcelku částku ve výši 380.800 Kč včetně DPH, žádný dodací list či záznam v panem B. tvrzeném sešitku, do kterého mělo být zapisováno předání a převzetí dřeva, či žádný jiný důkaz dokládající dodání dřeva a zaplacení částky 380.800 Kč včetně DPH. Tvrdit za této situace, že bylo prokázáno uskutečnění zdanitelného plnění, by bylo nemožné.

Vrátí-li se soud nyní k daňovému řízení týkajícímu se žalobce, je nezbytné konstatovat, že závěr žalovaného o tom, že bylo jednoznačně prokázáno, že došlo k uskutečnění zdanitelného plnění, tj. prokázání, že bylo panu B. za 380.800 Kč včetně DPH žalobcem dodáno 391 m³ dřeva, je v nejmírnějším případě předčasný.

Jak již bylo uvedeno shora, skutkovou verzi předestřenou žalobcem potvrzuje obsah faktur č. 42006, 72006, 32006 a 162006. Není tudíž správný závěr žalovaného o tom, že k námitkám žalobce o tom, „že faktura č. 162006 ve své podstatě nahrazovala pro forma fakturu na budoucí dodávku dřeva a k dodávce dřeva dle této faktury nakonec vůbec nedošlo, je třeba uvést, že v průběhu daňového řízení nebyly zjištěny žádné listinné důkazy svědčící o této skutečnosti, např. že by daňový subjekt z důvodu neuskutečnění plnění tento vystavený doklad následně stornoval“.

Žalovaný se dále ve své podstatě vůbec nezabýval hodnocením rozporu ve svědecké výpovědi pana B. s obsahem zmíněných faktur, resp. jeho výpovědí o tom, že „po odsouhlasení dodávek dřeva a výše záloh s p. B.Ch. mladším mi p. B.Ch. starší vystavoval v mé provozovně Lužná na moje předtisky daňové doklady – faktury se svým razítkem a podpisem“, když na fakturách č. 42006 a č. 72006 se nacházejí dva podpisy žalobce, na faktuře č. 32006 podpis jeden a na faktuře č. 162006 dokonce podpis žádný. Žalovaný tyto rozpory nevyhodnotil v tom smyslu, zda i za této situace lze při neexistenci jiného důkazu (tj. příjmového dokladu potvrzujícího, že pan B. žalobci zaplatil postupně či vcelku částku ve výši 380.800 Kč včetně DPH, dodacího listu či záznamu v panem B. tvrzeném sešitku, do kterého mělo být zapisováno předání a převzetí dřeva, či jiného důkazu dokládajícího dodání dřeva a zaplacení částky 380.800 Kč včetně DPH) pouze na základě svědecké výpovědi pana B. dospět k závěru, že bylo jednoznačně prokázáno uskutečnění zdanitelného plnění. Žalovaný pouze uvedl, že „tato skutečnost však sama o sobě neprokazuje, že v případě, kdy faktura č. 162006 nebyla podepsána, nebyla dodávka dřeva o objemu deklarovaném na faktuře uskutečněna“. Takovéto vypořádání se je nedostatečné, když z neprokázání negativní skutečnosti nelze nic dovozovat a k prokázání uskutečnění zdanitelného plnění je potřeba jednoznačných důkazů, jak již bylo uvedeno shora.

Podle § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků hodnotí při rozhodování správce daně důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Vždy však provede navržené důkazní prostředky, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. O provádění svědecké výpovědi správce daně daňový subjekt včas vyrozumí, nehrozí-li nebezpečí z prodlení (§ 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Žalovaný se dopustil porušení těchto procesních ustanovení, když důkazy nehodnotil v jejich vzájemné souvislosti a současně nezjistil

skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti co nejúplněji. Toto procesní pochybení mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, když teprve na základě správného hodnocení důkazů a možnosti učinit jednoznačný závěr o tom, že došlo k uskutečnění zdanitelného plnění, bylo možné odvolání žalobce nevyhovět.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobce o tom, že rozsudkem Okresního soudu v Sokolově ze dne 28.5.2008, č.j. 6 T 2/2008-350, a usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 25.1.2010, č.j. 44 Cm 98/2006-100, v daňovém řízení prokázal, že „objektivně nemohl mít k dispozici dřevo na dodávku svědku B. v srpnu 2006 (faktura č. 162006)“.

Ve zmíněném rozsudku bylo uvedeno, že „ze založených faktur dodavatele Loketské městské lesy, s.r.o. bylo zjištěno, že opakovaně v únoru a březnu 2006 dodávaly dřevní hmotu B.Ch. staršímu, tyto faktury pak nejsou opatřeny dodacími listy podepsanými odběratelem a dodavatelem, dodací listy obsahují pouze podpisy dodavatele, tedy Ing. B. Po provedeném dokazování soud dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by obžalovaný provedl deset odběrů od společnosti Loketské městské lesy s.r.o. v období od 24.2.2006 do 27.3.2006 a tyto neuhradil. Je skutečností, že mezi B.Ch. starším a společností Loketské městské lesy, s.r.o. byla uzavřena smlouva o odběru dřeva, přepravu dřevní hmoty zajišťoval obžalovaný, ale žádný listinný důkaz ani svědecká výpověď nepotvrdily, že by uvedené odběry byly fakticky realizovány, chybu zaměstnance společnosti Loketské městské lesy, s.r.o. Ing. R. B. nelze přičítat k tíži obžalovaného, s ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že je nutno obžalovaného obžaloby pod bodem 1 zprostit, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je žalovaný stíhán“.

Z rozsudku vyplývá, že nebylo prokázáno, že syn žalobce provedl od Loketské městské lesy, s.r.o. v období od 24.2.2006 do 27.3.2006 deset odběrů dřeva a tyto neuhradil, nikoli, že žalobce nemohl mít k dispozici dřevo k jeho dodání panu B. V této souvislosti je nezbytné upozornit na tu skutečnost, že žalobce nijak nezpochybňoval skutečnosti mu vytčené žalovaným uvedené v prvním a druhém odstavci na straně 15 napadeného rozhodnutí o neprůkaznosti jeho skladové evidence. Nelze si tudíž učinit komplexní představu o množství dřeva, které měl žalobce k dispozici. Na základě toho nelze učinit závěr, že žalobce v rozhodném období nedisponoval dostatečným množstvím dřeva k jeho dodání panu B.

Zmíněným usnesením bylo zastaveno řízení ve věci žalobce Loketských městských lesů s.r.o. proti žalovaným žalobci a jeho synovi o zaplacení částky ve výši 215.167 Kč, a to pro zpětvzetí žaloby. Ze zpětvzetí žaloby ze dne 16.12.2009 pak vyplývá, že žaloba byla vzata zpět „po probrání věci s klientem a vzhledem k důkaznímu stavu případu“. Tyto listiny dokládají, že došlo k zastavení řízení z důvodu jejího zpětvzetí, nikoli skutečnost, že žalobce v rozhodném období nedisponoval dostatečným množstvím dřeva k jeho dodání panu B.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Soud neprovedl žalobcem navržený důkaz svědeckou výpovědí pana Ch. mladšího, neboť provedení tohoto důkazu nebylo potřebné k posouzení důvodnosti žaloby.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000 Kč a v odměně advokáta za 4 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d), když advokát jménem žalobce podal žalobu a vyjádřil se k výzvě soudu podle § 51 s.ř.s. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 2.100 Kč. Za úkon právní služby spočívající ve vyjádření k výzvě soudu podle § 51 s.ř.s. soud vycházel z odměny snížené podle § 12 odst. 2 advokátního tarifu o polovinu. Nejedná se o úkon, který by byl svojí náročností srovnatelný například se sepisem žaloby, a proto má soud za to, že odměna ve výši odpovídající jedné polovině odměny za sepis žaloby je náhradou za tento úkon dostačující. Na odměně advokáta soud žalobci přiznal celkem částku ve výši 7.350 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem čtyři úkony, a proto soud přiznal žalobci částku ve výši 1.200 Kč. Náklady řízení dále spočívají náhradě jízdních výdajů. Jízdní výdaje podle § 157 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb. spočívají v základní náhradě za každý 1 km jízdy a náhradě výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 429/2011 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, činí sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel u osobních silničních motorových vozidel 3,70 Kč. Advokát uskutečnil cestu Klatovy - Plzeň a zpět v délce 86 km. Sazba základní náhrady proto činí 318 Kč. Náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu, při průměrné spotřebě 7,2 litru motorové nafty na 100 km, jak vyplývá z fotokopie technického průkazu použitého motorového vozidla, výše průměrné ceny za 1 litr, tj. 34,70 Kč u motorové nafty (§ 4 písm. c) vyhlášky č. 377/2010 Sb.), při ujetí 86 km (spotřebováno 6,3 litru motorové nafty) činí 219 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 1.817 Kč, náklady řízení tedy včetně daně z přidané hodnoty činí částku ve výši 12.904 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 30. května 2012

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková